

2) Første Behandling af:

Udkast til Lov, hvorved Indfødsret meddeles forskellige Udlændinge.

3) Valg af 7 Medlemmer til et Udvalg angaaende:

Forslag til Lov om Oprettelsen af en af Staten sikret Anstalt til Forsorg for Alverdoms og Døds Skuld.

Mødet hævet kl. 3³/₄.

Lyvende Møde.

Onsdagen den 15de Januar kl. 1¹/₂.

Protocollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Den første Sag paa Dagsordenen var: Trede Behandling af „Forslag til Lov om Afgivelse af Gruus m. m. til Fernbaners Bedligholdselse“.

(Anden Behandling findes i Tidenden, Sp. 268.)

Der var ikke stillet noget Enbringforslag; Lovforslaget i sin Heelhed fattes under Forhandling.

Da Ingen ønskede at udtale sig, fattes Lovforslaget (see Tillæg A., Sp. 1011--12) under Afstemning og vedtoges eenstemmig med 37 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget bliver nu at tilstille Formanden i det andet Thing med Anmodning om at forelægge det der.

Man gik derefter til den følgende Sag paa Dagsordenen, som var:

Første Behandling af: „Udkast til Lov, hvorved Indfødsret meddeles forskellige Udlændinge.“

Lovudkastet findes i Tillæg A., Sp. 1561 ff.)

Forchhammer: I det foreliggende Lovudkast er der een af de Udlændinge, til hvem der er Tale om at meddele Indfødsret, der synes ikke engang at have ansøgt derom. Det er den under Nr. 7 opførte Udlænding, om hvem det i Motiverne siges: „Ansøgningen er indgivet af en Slægtning paa mødrene Side, i hvis Huus han er som Søn“, hvilket vel vil sige, at Ansøgningen er skrevet af denne Slægtning og ikke af den Vedkommende selv, thi ellers vilde det jo være en fuldkommen overflødig Bemærkning, at Ansøgningen er indgivet af Slægtingen. Dette, at en Slægtning, i hvis Huus Vedkommende opholder sig, saaledes kan optræde som Ansøger paa en Umyndigs Vegne, kan jo nu vistnok være fuldkommen rigtigt i særdeles mange Forhold, men det turde dog være et Spørgsmaal, om det er i sin Orden i et Tilfælde som det, hvorefter der her er Tale. Der er jo dog her Tale om et overordentlig vigtigt Forhold, i hvilket Vedkommendes Selvbestemmelsesret maa spille en særdeles betydelig Rolle. Gjennem Indfødsretten faaer Vedkommende ikke blot visse Retligheder, men Forholdet maa fremfor Alt betragtes saaledes, at han gennem sin Ansøgning om at faae denne Ret udtaler et bestemt Ønske om at blive betragtet som Søn af det Land, hvori han opholder sig. Dette er derhos kun den ene Side af Sagen, medens en anden Side af Sagen er, at der vel gennem Indfødsretten gives Ansøgeren en vis Ret, men at han ogsaa samtidigt mister en tilsvarende Ret andesteds, idet han jo maa lade sig løse af sit tidligere undersøftlige Forhold. Og nu synes det mig dog klart, at Ingen uden Vedkommende selv kan afgjøre, om han ønsker at bevare sit oprindelige undersøftlige Forhold, hvori han ved Fødslen er indtraadt, eller om han ønsker at indtræde i et nyt ittedesfor dette. Det er klart — for at jeg skal tage et nærliggende Tilfælde —, at det, naar et ungt Menneske er bleven Student her, som har næst Indfødsret, vel kan blive et Spørgsmaal for ham, om han kunde ønske at forisætte sit Studium i Norge eller ved Kjøbenhavns Universitet, og det er et Spørgsmaal, som ingen Slægtning paa mødrene Side, hvor nært Forholdet end igrigt maatte være, kan afgjøre paa hans